

VLADIMIR NABOKOV • Saydam Şeyler

VLADIMIR NABOKOV 1899'da St. Petersburg'da doğdu. Varlıklı, liberal bir ailenin en büyük oğluydu. Bolşevikler iktidara geldiğinde aile Rusya'dan ayrılarak önce Londra, sonra Berlin'e gitti. Nabokov, öğrenimini Cambridge, Trinity College'de tamamladı. 1923 ile 1940 arasında anadilinde romanlar, hikâyeler, oyunlar, şiirler yazdı ve kuşağının seçkin Rus göçmen yazarlarından biri olarak ün kazandı. 1940 yılında karısı ve oğluyla ABD'ye göç etti ve 1941'den 1948'e kadar Wellesley College'de dersler verdi. 1955'te yayımlanan *Lolita*'nın dünya çapındaki başarısından sonra, 1959'da Cornell Üniversitesi Rus Edebiyatı profesörlüğünden emekli olarak İsviçre'ye yerleşti. Nabokov, İngilizce yazdığı ilk romanı olan *The Real Life of Sebastian Knight*'i (*S.K.'nin Gerçek Yaşamı*) 1941'de yayımladı ve ondan sonra bu dili şaşırtıcı bir yaratıcılıkla kullanarak eserlerini İngiliz dilinde yazmaya devam etti. Vladimir Nabokov 1977'de İsviçre'nin Montreux kentinde öldü. *Lolita* dışında, önemli romanları arasında, fantastik bir aile romanı parodisi olan *Ada or Ardor* (*Ada ya da Arzu*) ve *Pale Fire* (*Solgun Ateş*) sayılmalıdır.

Kelebek: Japanese emperor

Fotoğraf: Vladimir Nabokov ve oğlu (© Philippe Halsman, Magnum Photo, 1968)

Transparent Things

© 1972, Vladimir Nabokov

Onk Ajans Ltd.

İletişim Yayınları 1449 • Çağdaş Dünya Edebiyatı 206

ISBN-13: 978-975-05-0736-6

© 2010 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2010, İstanbul

DIZI EDITÖRÜ Fatih Özgüven

DIZI KAPAK TASARIMI Bülent Erkmen

KAPAK UYGULAMA Pınar Akkurt

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Defne İpek

BASKI ve CILT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VLADIMIR NABOKOV
Saydam Şeyler

Transparent Things

ÇEVİREN Şükrü Alpagut

i l e t i Ő i m

Vera'ya

İşte, istediğim kişi burada. Merhaba kişi! Beni işitmiyor.

Belki, somut ve bireysel bir biçimde, normal bir beynin sezebileceği bir şey olarak, gelecek var olsaydı, geçmiş böylesine akıl çelici olmazdı; geçmişin istekleri geleceğin istekleriyle dengelenirdi. O zaman kişiler, şu ya da bu nesneyi tartıp dökerlerken, tahterevallinin orta kısmında bacaklarını açıp dengede durabilirlerdi. Eğlenceli olabilirdi.

Ama geleceğin böyle (betimlenen geçmişin ve algılanan bugünün sahip olduğu gibi) bir gerçekliği yoktur; gelecek, bir mecazdan, bir düşünce gölgesinden öte bir şey değildir.

Merhaba kişi! Neyin var, çekme beni. Onun canını *sıkıyorum*. Peki, tamam. Merhaba kişi... (son kez, çok alçak bir sesle).

Maddi bir nesne üstünde yoğunlaştığımız zaman, nesnenin durumu ne olursa olsun, bizzat o dikkat eylemi, ister istemez o nesnenin tarihine gömülmemize yol açabilir. Ace-miler, konu o anın tam düzeyinde dursun istiyorlarsa, konuya kuşbakışı bakmayı öğrenmelidirler. Geçmişin içinden geçerek parladığı saydam şeyler!

Kendi başlarına eylemsiz olmakla birlikte, kaygısız canlıların çok kullandığı insan yapısı nesnelere ya da doğal olanları (hesaba sığmaz mevsimlerin akışı içinde pek çok küçük hayvanın yanında yöresinde kaynaştığı yamaçtaki bir taşı düşünüyorsunuz, çok da haklısınız) yüzeysel odak noktasında tutmak özellikle zordur: Acemiler, içlerinden mutlulukla şarkı söylerken yüzeyden kayarlar ve çok geçmeden, çocuksu bir uçarılıkla bu taşın, o çalının öyküsüne dalarlar. Açıklayacağım. İnce bir dolaysız gerçeklik cilası, doğal ve yapay maddelerin üzerini kaplar; her kim şimdide, şimdiiyle kalmak istiyorsa, lütfen onun ince gergin cilasını çatlatmasın. Aksi halde, deneyimsiz mucize yaratıcısı, artık suyun üstünde yürümeyip, boş boş bakan balıklar arasında dimdik dibi boylarken bulur kendini. Hem de bir anda.